בס"ד, פרשת כי-תבא | כ"א באלול תשע"ה, תשע"ה | גיליון מס' 338

אור השבת

העלון מופץ באלפי עותקים בארץ ובעולם
מוקדש לע"נ מור אבי רבי משה אלפסי בן עישה ז"ל

זמני כניסת וצאת השבת

כניסת שבת: 18:46
שקיעה: 19:08
צאת השבת: 19:43
רבנו תם: 20:20

אין לקרוא את העלון בזמן התפילה וספר תורה

לפי אופק נתיבות
שבת שלום ומבורך
הצלחת נתנאל עלוני נשמת:
חניה בת עישה - לבית לוי
וסביחה בת עישה - לבית כהן

לקראת חגי תשרי הבעל"ט, מתבקשים הקוראים היקרים לשגר אלינו סיפורי השגחה כדי שיזכו לפרסמם מעל הגיליון למען הרבות כבוד השם בעולם.
ניתן לשלוח סיפורים לפקס- 08-9941870

חפניני הפרשה

"ברוך פרי בטנך"

סיפר הגה"צ רבי יצחק שלמה אונגער זצ"ל, כי הגה"ק רבי מרדכי אפרים פישל סופר זצ"ל, שהיה מותיקי תלמיד רבינו ומרביץ תורה לבחורים צעירים בעיר פרעשבורג, עקב גדלותו בתורה וביראה, הוצעו לפניו כמה וכמה הצעות רבנות, עד שהתקבל לרב באיזו קהילה באונגארן, והביא לפני רבו את המכתב ששלחו לו בני הקהילה.

רבי פישל נטה לקבל את הרבנות, אך רבינו אמר לו: "ר' פישל, מה תבקש? כבוד או בנים תלמידי חכמים?" השיב: "יאמין לי רבי שזולת מה שטבעו חכמים מייסדי התפילה על הפרנסה ועל בריאות הגוף, אין אתי תפילה שהתפללתי במיוחד על דברים אלו, כי אם על בנים תלמידי חכמים".

ויען רבינו ויאמר לו: "אם תחפוץ לכהן ברבנות, אינני יכול למנעך מזה, אולם אם תבטיח לי שתשאר להיות מרביץ תורה לתלמידים צעירים, מבטיחך אני שכל בניך יהיו גדולים בתורה, רבנים היושבים על מדין".

רבי פישל אכן ביטל דעתו מפני רצון רבו הקדוש, החזיר את כתב הרבנות לאותה קהילה, ורבינו הבטיח לו הצלחת בניו לשם ולתפארת. ואכן, רבי פישל זכה לבנים גדולי תורה ואדירי הפוסקים, תופסי ישיבות, ומחברים ספרים מועילים ונודעים, הלא המה הגאונים הקדושים: רבי יעקב שלום סופר, רבי נפתלי סופר אב"ד פעטשי-נייזארף והגלילות, רבי חיים סופר אב"ד מונקאטש ובודאפעסט בעל "מחנה חיים" ועוד, רבי אליעזר זוסמן סופר אב"ד פאקש בעל "לקוט אליעזר", הבחור משה בנימין וואלף, הבחור שמעון צבי והבחור אברהם יהודה לייב, כולם מסרו נפשם על התורה ועבודת ה', ובניהם תלמידי חכמים רבנים ("ספרא דמלכא" אוצר אמרות החת"ס מאת מהרש"צ גנץ)

"ובאו עליך כל הברכות"

רבינו נתן ברכות לכל מבקש, אף על פי שנראה הדבר כיוהרא, אך רבינו אמר כי אין הדבר כן, משום דכתיב "ואברכה מברכיך", הרי שהמברך מתברך, ולכן אין שום יוהרא בכך שהוא עצמו רוצה להתברך... (כנ"ל)

אור התורה

אפשרויות לשליחת פתרונות:
(יש לשלוח את הפתרונות עד יום שלישי (לתושבי חו"ל עד יום ד'), חובה לציין את כל הפרטים כדי להשתתף בהגרלה)
א. במייל- 7665190@gmail.com
ב. בפקס- 08-9941870
ג. בקו 'אור השבת' במספר טלפון:
079-590-47-30, שלוחה 2*

כהנים על גבי פיגומים

היכן מצינו כהנים שעבדו במקדש ועמדו על פיגומים?

פרס החודש: תו קניה באחת מרשתות המזון (על פי בחירת הזוכה),
+ שני זוכים- בספר "כאיל תערוג" על מרן הגראי"ל שטיינמן זצ"ל
ההגרלה הקרובה: יום חמישי, כ"ו אלול

פתרון החידה מפרשת "כי תצא":
החידה: היכן מצינו צמח שגדל בתוך 'מעי' של אדם?
פתרון: ענבים. שאם סוחטן לפיהו מברך ה'עץ' ואם סוטחן לתוך הכוס ושותה מברך הגפן'.
(אור לציון ח"ב, עמ' קיח)

העלון להצלחת מר תומר סגרון ורעייתו תחי'.
ניתן להצטרף לרשימת התפוצה במייל. שלחו מילת "הצטרפות" ל- keremyosef@okmail.co.il
לתגובות תרומות הארות והערות: 052-7148454
ניתן לשלוח גם בפקס: 08-9941870

דיון הלכתי בשולחן השבת

שאלות ותשובות אקטואליות שהועלו על שולחנם של גדולי ישראל שליט"א
סותר דשמע משה

האם מותר להשתמש במגבת של מקוה במשך כמה ימים

שאלה לדיון: במקואות רבים יש מגבות להשכרה, והטובל במקוה משלם שני ש"ח על הזכות להשתמש במגבת. והנה אחד הטובלים בקביעות הבחין שהאחראי על המקוה אינו אוסף את המגבות המשומשות מכל המקוה מדי יום אלא אחת לכמה ימים, ועלה בדעתו להניח את המגבת ששילם עליה באיזה פינה שתשמש לו סימן שאף אחד לא השתמש בה מבלעדיו וכך יוכל לחזור ולהשתמש בה במשך כמה ימים ללא תשלום נוסף עד שיאספנה האחראי ויניחנה בכביסה. האם מותר לעשות כן, או שזה נחשב גזל זכותו של המקוה?

תשובה: הגאון הגדול רבי חיים קניבסקי שליט"א השיב: המקוה אינו מקום הפקר שיכול לעשות בו כרצונו, ומכיון שהסדר המסודר הוא שמשתמש במגבת פעם אחת ומניחה בסל המגבות המלוכלכות, אין הרשות בידו להערים ולגרום לזה שישתמש באותה מגבת כמה פעמים בלא תשלום וישנה בזה מדעת בעה"ב.

הגאון רבי שמאי גרוס שליט"א אמר שאם האחראי אוסף את המגבות מדי יום ביומו אלא שהטובל מערים עליו ומניח את המגבת במקום שלא ימצאנה וכך יוכל להשתמש בה פעם נוספת, אסור הדבר וחשיב גזל. אולם אם האחראי אינו אוסף את המגבות אלא פעם בכמה ימים והוא יודע שהטובלים יכולים ליטול מגבת משומשת ולהשתמש בה ללא תשלום, אין איסור במה שעושה.

והגאון רבי מנדל שפרן שליט"א הסכים לחילוק זה, ואמר דכל זה אם רוצה להשתמש באותה מגבת כמה ימים, אבל אם נכנס לטבול ביום אחד כמה פעמים בודאי הרשות בידו להשתמש שנית במגבת ששילם עליה בבוקר, וכל זה כלול בתשלום הראשון ששילם.

והגאון רבי נפתלי נוסבוים שליט"א אמר שאין לקבוע מסמרות בדין זה, וצריך לשאול את האחראי בכל מקרה לגופו, ואם הוא מסכים שישתמש שוב באותה מגבת בלא תשלום מכיון שעדיין לא נתכבסה - הרשות בידו לעשות כן. ואם לאו - אסור.

לע"נ: מו"ארבי מישה בן עישה, עישה בת חנינה, חדווה בת מיכל מסעודה, מרן רבנו עובדיה יוסף בן גורג'יה, ר' יצחק בן שושנה חמשנה, ישראל אפללו בן איז'ה, יאיר עידן בן יעקוטא תחי', מקיקס בן שקלילה, הרב אברהם ביתאן בן ברקא, אמנון בן יחיא פנחס, ר' אליהו איטח בן עזיזה

לזב"ק: אילה יסכה בת יפה, איילת עליה בת אסתר.

להצלחת: שירה, נועה ויהונתן אביחי בני שני, טליה ותאיר בת רחל, תאיר ערביה בת דינה ז'ינה.

להצלחה בריאות ופרנסה טו': א"מ יפה בת וורדה תחי'.

אריכות ימים ובריאות איתנה: ב"ק האדמו"ר עט"ר רבי ברוך בן הרבנית מרים שליט"א

אספרה

סיפור לשבת

מאמינה ומלאה אמונה!!

פרי עטה של טלי גיבון

וויתור ששווה 100,000 שקל

את הסיפור סיפר הגאון רבי משה טולידנו, ממקור ראשון:

ערב אחד נקשה שכנה בדלתה של משפחת כהן, בידה אוגדנית דפים משורטטים ובה תכנית בניה והרחבה מפורטות ומוכנות. השכנה פירטה בקצרה את בקשתה, ולא הסתירה את הקושי שבה. "את יודעת, בס"ד המשפחה גדלה, ונוצר הצורך להרחיב את הדירה. שרטטנו תוכניות בניה, ואנחנו זקוקים לאישור השכנים כמקובל.

"אני חייבת לציין", הודתה השכנה בגילוי לב, "כשאנו נרחיב בצד מזרח, זה בהחלט יחסום לכם את השמש מחלון הסלון והמרפסת בסלון, וכל הצד המזרחי. ועדיין, אני מבקשת שתבדקו אם תוכלו להסכים לחתום לנו...", סיימה את בקשתה במבוכה קלה.

בשעת לילה מאוחרת החלה התייעצות בין הגב' כהן לבעלה. "אין ספק", קבעו השניים לאחר בדיקה מעמיקה, "שמרפסת השמש בסלון תהפוך למרפסת האין שמש, והסלון יוחשך משמעותית. לפיכך אנו רשאים להתנגד לתוכניות הללו, עקב הנזק הנגרם לנו מהן. מצד שני, יש לנו הזדמנות לוותר, ויתור איכותי ואצילי, ויתור אמתי מהלב לשכנים, כדי שירווח להם. אז נכון שזה יחשיך לנו את הבית, אבל אולי כדאי בהרבה שהנשמה תאיר מוויתור זך וטהור לשכנים?

לאחר התייעצות שנמשכה כמה ימים, התקבלה ההחלטה הגורלית והגיבורה. בכוחות משותפים החליטו בני הזוג כהן לוותר על השמש למען השכנים. הם הגישו את התוכניות החתומות לשכנים, שבתוך תקופה קצרה החלו לבנות להרחיב את הבית.

התקופה הראשונה הייתה כרוכה בהסתגלות. הסלון המואר עד עתה באור טבעי - הוצרך לתאורת חשמל בכל שעות היום. במרפסת כבר לא היה שמש, אפשר היה להשתזף בשמש רק בגינה השכונתית. כל אימת שחלפו במוחה של גב' כהן הרהורים וערעורים על הצעד שעשתה, נזכרה בכך שרווח לשכניה, ביתם התרחב, חייהם מאושרים יותר, והיא השתדלה להתרכז בלשמוח בשמחתם.

חלפה תקופה לא קצרה, ועקב שינויים שונים הוצרכה משפ' כהן למכור את ביתה ולעבור לעיר אחרת. בני הזוג קיוו כי בעיית חוסר השמש בדירה תפגע כמה שפחות במחירה, והתייעצו במתווך שקבע להם מחיר. כמנהגם של מוכרים היודעים שיצטרכו לרדת במשא ומתן - הוסיפה משפ' כהן עוד מאה אלף שקלים, 'כדי שיהיה ממה לרדת'...

לאחר כמה ימים התקשרה אשה וביקשה לראות את הדירה, כשהיא מדגישה שהיא רוצה לבוא בשעה שהשמש בראש הרקיע. נקבעה שעה מוארת בעיצומו של יום, למרות הספקנות הרבה. הרי אם האשה רוצה לבחון את עניין השמש - מה הסיכוי שתחתום על דירה חשוכה ונטולת שמש?

למחרת, בשעת בוקר צחה מעננים, הופיעה האשה המתעניינת. היא נכנסה לבית, בחנה את כל פרטיו ודקדוקיו, והחלה לבחון את ענין השמש. הסתכלה בסלון, בדקה את המרפסת, ועיניה מפיקות קורת רוח, היא מתחייכת והולכת... היא שבה ונכנסה למרפסת, מביטה ובוחנת כל העת את השמש שאיננה, ונראית יותר ויותר מרוצה...

"סגרנו!", קמה לפתע המתעניינת והפכה לקונה בהרף עין, בלי להתמקח על המחיר, בלי לדון בהסדרי התשלום. "מה שנוח לכם", אמרה, והחלה לשרבט את 'זיכרון הדברים' על הכתב. ולאחר שנחתמה העסקה כדת וכדין, פתחה את סגור לבה וסיפרה:

"האמת, שבוודאי הייתי שמחה להתווכח על המחיר, לחסוך לי כמה עשרות אלפי שקלים. אלא שאין לי ברירה- אני סובלת ממחלה נדירה, וחשיפה לאור שמש מסכנת את חיי. ראיתי הרבה דירות, אך בכל אחת מהן יש שטח חשוף לשמש, וזה מסוכן עבורי. עד שראיתי את הדירה שלכם, ואינני יכולה לוותר על ההזדמנות לקנות את דירת חלומותיי - דירה מקסימה שאין בה שמש!", אמרה, ולא הוסיפה מילה...

בני הזוג נותרו המומים, נטועים למקומם ואינם מאמינים: לא רק שלא הפסידו מהוויתור, לא רק שמחיר הדירה לא ירד- אלא הוא עלה והתעלה בעיני זו שקנתה את הדירה, עד שמיהרה לחתום לפני שדירת חלומותיה תיחטף לה מבין האצבעות, ובמחיר יקר מהמקובל- העיקר שזו דירה שאין בה שמש, אותה שמש שוויתרו עליה בגבורה ולא ידעו כמה ירוויחו מהוויתור הזה...

מי שמוותר לא מפסיד! רואים זאת בעיניים. לפעמים זה לוקח שנים, רק בורא עולם המשנה ומסדר סדרי עולם כרצונו- קובע כיצד זה יקרה באמת. נאמץ את המסר הזה, וניקח אותו עמנו כמסר לחיים: כשהשכן מבקש או החבר, כשהילד בבית הספר או החברותא בישיבה - לפעמים קשה לוותר, ונראה שנפסיד. אבל אין דבר כזה. מוויתור רק מרוויחים, ורק מרוויחים!

חלפה תקופה לא קצרה, ועקב שינויים שונים הוצרכה משפ' כהן למכור את ביתה ולעבור לעיר אחרת

אלול ימי הרחמים והסליחות

הנאות העולם הזה בגדר 'שפל'

מפי מגיד המשרים רבי יצחק פנגר שליט"א

מעשה:

שני האנשים שהחליטו להכיר את העולם התקשו לתקשר עם המלצר הצרפתי הגאה שסירב לשתף פעולה באנגלית מתוך גאווה לאומית התעקש לדבר רק בצרפתית למרות שזה סתר את האינטרס הבסיסי של הסבר פניך לתייר ואולי זה גופא הרעיון להותיר על התייר חותם של תרבותיות נכבדה ועיקשת ששומרת על השפה "בכל מחיר".

הראשון הזמין מנה של ספגטי בולונד אך חברו חפץ בדג הוא לא ידע לומר דג בצרפתית אז ביקש "בון פיש". "בון"- ידע זה טוב בצרפתית ו"פיש"- המלצר יהיה חייב להבין!

המלצר ביקש ממנו לבחור מתוך עשרות הצעות של דגים אך הוא חזר וביקש את הבון ביותר!

חלף כמה זמן שחלף והמלצר חזר עם מנה שלא ראה מימיו צלחת גדולה עם ערימה של ירקות לא מזוהים מעל הכל נח לו דג קטן שבתוך התפאורה הרבה כמעט ונעלם.

כזה דג אפשר לבלוע בביס אחד אבל הוא לא טיפש פרס פיסת דג דקיקה והושיט לפה הטעם הענוג התפשט לא רק בפה אלא בכל הגוף אך כמה שזה טוב המשיך לאכול משאר הירקות שנחו בצלחת ומידי פעם הושיט בהתרגשות את המזלג לדגיגון ופרס ממנו עוד חוט דק...

הארוחה הסתיימה המלצר הגיש את החשבונית הראשון שהזמין ספגטי התבקש לשלם סכום השווה ל מחיר סביר ביחס למנה במסעדה ברמה השני התבקש לשלם הוא התרעם על המחיר אבל המלצר הרי לא מדבר הוא התרעם על המחיר אבל המלצר הרי לא מדבר לא עברית ולא אנגלית רק צרפתית ניסה להסביר שהמחיר מטורף וכו' ומשזה לא הועיל החל להגביה את קולו גם לא עזר דפק על השולחן בידיים רקע ברגליים ועד מהרה מצא מולו את הדורמן שומר הפתח ניצב מולו גוי ענק ממדים שבעצם נוכחותו נתן להבין שכסף הוא עדיין התשלום הזול ביותר.

השומר דיבר אנגלית וביקש להבין מה הבעיה הסועד תיאר בפניו את הדגיגון הקטן וטען שלא ייתכן לדרוש עליו מאה עשרים וחמישה דולרים.

שאל השומר זה היה טעים והסועד השיב טעים אבל לא משתלם.

למעשה:

במסעדה נכח יהודי בשם יצחק פנגר לימים הדרשן והמרצה רבי יצחק פנגר שליט"א כיום הוא מזכה את הרבים במסר שלימד אותו הסיפור:

יש הטוענים שלעולם הזה אין כלל מה למכור הכל הכל וריק אין הנאות הכל צרות לא שווה כלום לדעתי הגישה צריכה שתהיה שונה היחס כלפי הנאות העולם הזה היא אותה זעקה שנזעקה במסעדה הצרפתית:

זה טעים אבל זה לא משתלם!!!

חשבון פשוט ודי בוא לא נתווכח על הטעם בוא נדבר על התשלום שכל אחד אבל כל אחד יידרש לשלם אם לעתיד לבוא ואם כבר בעגלא ובזמן קריב טעים וזה רחוק רחוק מאוד מלהיות משתלם!!!

אמרי קודש
בראי הפרשה

"והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלוקיך נותן לך נחלה וירשתה וישבת בה, ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך אשר ה' אלוקיך נותן לך וגו'"
(דברים כו, א-ב)

אשר נתת לי

היחודיות של ארץ ישראל שמשיכה הלאה להיות שייכת לכל דור ודור כאילו נתנה בדורו ההוא...

מצוות הביכורים יש בה ללמד כיצד להכיר טובה ומה היא הכרת הטוב, המביא מראשית פרי האדמה בא אל הכהן ואומר אליו "הגדתי היום לה' אלוקיך כי באתי אל הארץ אשר נשבע ה' לאבותינו לתת לנו, אמירה זו אל הכהן עוד לפני מקרא ביכורים, יש בה להבהיר שבביכורים יש הכרת הטוב לא רק על ראשית פרי האדמה, אלא על "הארץ אשר נשבע ה' לאבותינו לתת לנו". כשלוקח הכהן את הביכורים ומניחם לפני המזבח, קורא המביא את מקרא הביכורים כשהוא פותח בגנות מארמי אובד אבי עד שמסיים בשבח "ויביאנו אל המקום הזה ויתן לנו את הארץ הזאת".

בקריאה זו מבהיר מביא הביכורים את הכרת הטובה על הארץ , לפי שטבע האדם להתרגל לטובה עד שאינו מכיר בה, לראות את הנתינה כנחלת העבר, ולהתפעם רק מטובה חדשה שבאה לפרקים.

על כך באה הקריאה במצות הביכורים לזכור ולהזכיר שיש להודות לא רק על הפרי החדש, אלא על הארץ הטובה שהקב"ה הביאנו אליה, ולהדגיש שהקב"ה נותן אותה בכל עת. וזו ההדגשה בסיום מקרא הביכורים שיש בה שבח על האדמה אשר נתן לי, ואף שאבותינו קבלוה כשבאו אליה, המביא מדגיש "כי באתי אל הארץ", ו"אשר נתת לי", לפי שעל הארץ נאמר "אשר אלוקיך נותן לך", ולא רק שנתנה לאבותיך , שעיני ה' אלוקיך בה כנותן בכל עת, וזו מעלתה של הארץ שיש בנתינתה ובישיבתה קשר מתמיד בין ישראל לאביהם שבשמיים, ועל כך יש להודות בהכרת הטובה. [מספר "בניין אב"], ועיי"ש עוד דברים נפלאים בזה.

וכמה עלינו להודות להשי"ת על הימים הנעלים והנשגבים שנתן לנו במתנה חודש הרחמים והסליחות, ויה"ר שנזכה לכתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומבורכת לכל בית ישראל.

אכי"ר.

שבת שלום ומבורך

להרה"ג **רבי יצחק עטיה** שליט"א, עורך מדור 'אמרי קודש', ומשפחתו
- מצל טוב!! -
חמה ולבבית לרגל הולדת **הבן** שיחי' בשעטו"מ
כעתירת מערכת העלון ורבבות הקוראים

באפשרותיכם לזכות את הרבים ללא כל מאמץ!
אם אירע אתכם או מכיריכם סיפור מחזק שלחו אלינו בית 'אור השבת' רח' חזני 4\1133 נתיבות ולציין עבור 'אור השבת'
או בפקס:
08-9941870

אספרה
סיפור לשבת

הסיפור שמסדיר את סדר העדיפויות!

הרהורים לקראת יום הדין

כליה שומרת שבת

מובא בספר "שפתי חיים": ימי הרצון של "אלול", הנם ימים שבהם ה' יתברך מתקרב אלינו, ונותן לנו סיוע להתקרב אליו יותר מבשאר ימות השנה, כמו שאמרו רמז בפסוק (שיה"ש ו, ג): "אני לדודי ודודי לי", ראשי תבות אלול, דהינו, שבימים אלו אנו קרובים לה' יתברך "דודי", והוא מתקרב אלינו. אף מזל החדש "בתולה" מרמז על כך כי בחדש זה גדולה אהבת ה' לישראל.

ההתקרבות בינינו לבין ה' יתברך אי אפשר שתהיה מצדו יתברך בלבד, כי התקרבות צריכה להיות הדדית ומשתפת לשני הצדדים. על כן, כדי שלא להחמיץ את האפשרות של ההתקרבות אל ה' יתברך, מן הדין לדעת מה הן הסבות המעכבות מלהתקרב אליו יתברך.

בדורות שעברו, עצם הידיעה שהגיע חדש אלול, די היה בה כדי להביא את האדם להתקרבות אל ה' יתברך, כמו שכתב הגאון ר' ישראל סלנטר (אור ישראל מכתב יד): "מלפנים כאשר ידעתי, כל איש אחזו פלצות, מקול הקורא קדוש אלול. החרדה הלזו נשאה פריה, להתקרב לעבודתו יתברך, איש לפי ערכו". וכן תקנו הקדמונים לתקע בשופר בימי האלול, וזו "היתה הסבה הראשונה, לעורר האדם משנתו ומהבלי טרדותיו, לפקח על מעשיו, כמאמר הכתוב (עמוס ג, ו): "אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו" (שם, מכתב ז). וכמו שבאר הרמב"ם (הל' תשובה פ"ג, הל' ד): "אף על פי שתקיעת שופר בראש השנה גזרת הכתוב, רמז יש בו, כלומר: עורו ישנים משנתכם, ונרדמים הקיצו מתרדמתכם, וחפשו במעשיכם. כלומר, יודעים אתם את האמת, אלא שאתם מתעלמים ממנה כאדם ישן וכו', ויעזב כל אחד מכם דרכו הרעה". לכל אדם דרך רעה משלו, אותה הוא סולל לעצמו על ידי עשית מעשים רעים המיחדים לו, ואת הדרך המיחדת לו עליו לעזב.

<u>נותרו ימים ספורים, שווה לנצל!!!</u>

סיפור מסעיר ומרגש במיוחד מטלטל בימים אלו את הרחובות החרדיים אשר שוכנים להם ברחבי הארץ, על אישה שקיבלה על עצמה לאחרונה לשמור שבת - מהסיבה הכי רחוקה שיכולה להיות.

וכך אירע הסיפור לפרטיו:

האישה הגיעה לנחם את בני משפחתו של הרה"ג נחום אפל ז"ל - רב חשוב בקהילת ויז'ניץ, שנפטר לפני שבועות אחדים. הרב שהיה ידוע כאיש חסד ועוזר ומסייע לכל המבקש ולכל הפונה בחפץ לב, ובפנים מאירות.

ובמהלך ניחום האבלים סיפרה האישה- שאיננה שומרת תורה ומצוות, כי הגיעה לנחם את בני המשפחה בעקבות תרומת הכליה שקיבלה מבן משפחתו של הרב אפל, תרומה שלא רק שהצילה את חייה, גם גרמה לה להתחזק ברוחניותה ולקבל על עצמה את שמירת השבת.

במהלך השיחה עם המשפחה האבלה, שהייתה מרותקת באוזניה ומתונה בלבה לשמוע את הדבר 'המצמרר' שלא ידעו שעד כדי כך הוא יהיה מצמרר, סיפרה האישה על הסיבה שהובילה אותה להחלטה הנצחית, שלה בחיים לא חשבה, ואפילו לא העלתה על הדעת- לשמור שבת.

> **"בכל פעם שהייתי מחללת את השבת - הרגשתי כאבים חזקים שמפלחים את גופי"**

וכך ספרה: "בכל פעם שהייתי מחללת את השבת - הרגשתי כאבים חזקים שמפלחים את גופי", סיפרה האישה.

"אני לא אישה דתייה, אבל בכל פעם שהדלקתי אש בשבת או עשיתי פעולה אחרת של חילול שבת, הכאבים תקפו אותי ולא הבנתי למה".

עוד הוסיפה האישה וסיפרה כי היות וכבר קיבלה את התרומה, לא הייתה כל סיבה שבגללה היא אמורה לסבול כאבים כאלה - ולכן החליטה להיוועץ ברופאים שמצדם גם כן לא הבינו מה יכול להיות המקור לכאבים הללו. שהרי הניתוח עבר בצורה מעולה, והכליה מתפקדת היטב בגופה.

וציינה האישה שלא פסחה על שום רופא שמבין בתחום. גם אותו רופא שהשתיל את הכליה וגם היועצים הרפואיים הבכירים שהנחו אותה והוליכה אותה בכל הדרך לתרומה, וכאמור אין רפואה למכתה, פשוט לא יודעים במה מדובר. חלפו הימים, וככל שהכאב התגבר כך מצאה האישה את עצמה חושבת יותר ויותר מה יכולה להיות הסיבה לכאבים הללו.

"יום אחד הבנתי שאולי זה קשור לזה שאני מחללת שבת, כי הכליה שקיבלתי הייתה של אדם שומר שבת. ויתכן שזה היה רמז מלמעלה בשבילי, שאני גם צריכה לשמור את השבת הקדושה", אמרה.

עד מהרה הפך הסיפור המדהים (שחשף לראשונה החוקר התורני הרב משה בלוי) לסנסציה בעולם, ובפרט בעולם התורה. ומשם התפשט והגיע אף לערים נוספות - בהן עשה רעש גדול, וגרם להתחזקות רוחנית עצומה.

והסיום, לא פחות מההתחלה.

"מהרגע שהתחלתי לשמור שבת - הכאבים נעלמו כלא היו", הדגישה האישה בפני הנוכחים בשבעה, במטרה לחזק את הסובבים.

אחרי שמזכה הרבים רבי משה בן לולו הי"ו, שמע את הסיפור המרטיט מיד אמר, כמו שהייתה 'פרה שומרת שבת', יש 'כליה שומרת שבת'. (ובדרך אגב, כזכר לכך נבחרה הכותרת של הסיפור בשמה הזה).

מדור תמיהות וקושיות
אשכול יוסף
הגאון רבי יוסף חי סימן טוב שליט"א

"ארבעה דברים צריכים חיזוק" (ברכות)
ויתחזק בהם האדם בכל כוחו (רש"י)
חיזוק
סיפורים מחזקים

מספר השל"ה הקדוש: רגיל הייתי להכנס אצל חסיד גדול מחסידי עליון מאחינו הספרדים, ומעלתו היתה שהיה זהיר מאד במדת האמת, שאפלו היו נותנים לו כל העולם כלו, לא היה משנה מדבורו. ושאלתיו כיצד זכה לזה, והשיב, שמדה זו קנה הודות לחנוכו של אביו. וכך היה דרך אביו בחנוכו: כדרך הילדים שרבים ביניהם - זה אומר הוא התחיל וזה אומר הוא התחיל. כשהיה קורה ריב כזה בין האחים, היה האב אומר: "בני! מי שיודה על האמת, אמחל לו, בתנאי שיזהר מהיום והלאה שלא ישנה באולתו, ומי שיכחיש - דעו לכם שאחקר ואדרש מי המשקר, ואז אענישנו בכפל כפלים!"
וכך אכן עשה האב. מי שהודה - מחל לו, ולא עוד, אלא שהעניק לו מתנה כמה מטבעות כפרס ועדוד על אמץ לבו להודות על האמת, ומי ששקר - ענשו בענשים גדולים. בדרך זו נהג אותו האב, וכך הטביע בבניו את מדת האמת והפחד מהשקר. הרי לך דרך חנוך שיש לכל אב פקח ונבון לחנך את בניו במדת האמת ולהרחיקם מהשקר כמטחוי קשת. (מדבר שקר תרחק)

מסופר על אחד האדמו"רים שבליל שבת ישבו סביבו המון תלמידים וחסידים והתחילו לזמר בקול ניגון זמר של "כל מקדש שביעי" וכאשר הגיעו למילים כל שומר שבת כדת מחללו, האדמו"ר נעצר וחזר כמה פעמים על המילה "מחללו", וחזר על אותם מילים שוב ושוב והראה לכיוון ממולו בקצה השני של השולחן.
ממקום שהרבי לא יכל לראות שם עמד אחד מהנוכחים ובטעות היה כוסס ציפורניים. וששמע את הרבי ששוב חוזר על המילה מחללו התעשת והבין בעצמו שהוא מחלל את השבת בזה שהוא כוסס ציפורניים, ומיד הפסיק והוציא את ידו מהפה ואיך שידו יצאה מפיו המשיך הרבי בניגון הזמר בסדר הרגיל.

מעשה שהיה עם בצדיק אחד שהיתה שנת בצורת והוא שלח את תלמידיו לעיר מסויימת שיחפשו את איש פלוני כדי שיתפלל שירד גשם. כאשר הם הגיעו לעיר שאלו על אותו איש ונודע להם שהוא שיכור וכל היום רק שותה וישן. והלכו לביתו ושאלו את אשתו אם הוא נמצא, ואמרה שהוא ישן ותחכו לו שיתעורר, נכנסו אליו ולקחו את הבקבוק שהיה ליד מיטתו והנה שכשהתעורר הושיט ידו לקחת את הבקבוק ורואה שאין בקבוק ורואה אנשים יושבים לידו ולא מבין אמרו לו תתפלל שירד גשם ונשיב לך את הבקבוק. כששמע כך אמר יהי רצון שירד גשם. מיד נשבה רוח חזקה והביאה איתה עננים כבדים וירדו גשמי ברכה ונתנו לו את הבקבוק וחזרו לרבם לשאול אותו איך זה יכול להיות? אמר להם היהודי הזה בגלגול הקודם היה צדיק יסוד עולם, אלא שחטא קטן היה לו שהיה מתחיל את התפילה מהודו, ומדלג על הקורבנות והוא כיום מגיע לבית הכנסת קורא עד הודו וחוזר לשתות ולישון. ולכן תפילתו לא שבה ריקם.

מסופר מעשה בתלמיד שבא לפני המשגיח הגר"י לוינשטיין, וטען שהינו נגוע במידות ותאוות רעות ושבור הוא מכך מאד, שאלהו הרב: בן כמה אתה? ענה בן ח"י שנה, המשיך הרב ושאלו: כמה הם ימי האדם, ענהו התלמיד: שבעים או שמונים שנה, ובכן אמר לו הרב: וכי חושב אתה שבנין או מכונה שניתן להשלימה במשך שבעים שנה תידרש להעשות במספר שנים. האדם הוא בנין שניתן להשלימו, ולשם כך נתן הבורא לאדם זמן של שבעים או שמונים שנה של עבודה לתקן, וכי הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו מדוע לא השלימו הבנין בח"י שנה, אכן אי אתה בן חורין להיפטר ממנה, אולם גם עליך לזכור שלא עליך המלאכה לגמור.

מעשה באדם שנשתתק בידיו וברגליו, הלך לבבא סאלי זיע"א לבקש ברכה שיתרפא משיתוקו, והובא אל הרב בכסא גלגלים. שאל אותו הרב 'האם אתה מניח תפילין והולך לבית הכנסת?' ענה האיש בשלילה. אמר לו הרב 'אם כן, עדיף שתשאר כך. כיוון שאתה משותק - אתה פטור, ואם תהיה בריא - אתה חייב. הרי הקב"ה נותן לך ידיים כדי שתניח תפילין, ורגליים כדי שתלך לבית הכנסת'. ואז אמר האיש לרב 'אני מבטיח שאם ארפא - אניח תפילין ואלך לבית הכנסת'. הרב אמר לו 'אז קום על רגליך', ומיד הוא קם ונעשה בריא ויהי לנס.

"והשיבך ה' מצרים באניות בדרך אשר אמרתי לך לא תוסיף עוד לראותה" (כ"ט,ס"ח)

מה ההבדל אם יובלו לשבי במצרים באניות או ברגל ולמה הוצרך הכתוב להזהיר שישובו למצרים באניות דוקא?

ישוב א'

להורות שח"ו ילכו בשבי עם הטף והנשים

רש"י פירש "באניות" בספינות שביה, משמע שבא לומר שלא בלבד שישובו מאר"י למצרים, אלא ח"ו ישובו בשבי. ורבותינו בעל התוספות בדעת זקנים כתבו לתרץ כאמור, והוסיפו לבאר שהכתוב בא להורות שח"ו ילכו בשבי למצרים גם טף ונשים, כי אם היו מוליכין אותן ברגל, לא היו שבים אלא רק הגדולים היכולים ללכת ברגליהם, אבל כאשר ילכו בשבי באוניות אף הטף והנשים יגלו עימהם, וכן פירשו הרא"ש והחזקוני.

ישוב ב'

הכוונה לעניות של תורה

רבותינו ז"ל במדרש (אסתר רבה פתיחות ג') דרשו בשם רבי יצחק, אל תקרי "באניות" אלא "בעניות" ממעשים טובים. וכן איתא בזוה"ק שבאניות הכוונה לעניות. וכן אמרו בספרים הקדושים בשם המדרש, אל תקרי באניות אלא בעניות של תורה, וביארו המפרשים שכיון שישראל עלו למצרים בכח זכות התורה וכדי לקבל את התורה, לכך אם ח"ו יש בהן עניות של תורה, עלולים לשוב מצרימה. ובספר ברית אברהם (עמ' ח') כתב להביא רמז לדרשת חז"ל ממה שמצינו במשלי (ל"א י"ד) שהתורה נרמזה לאניה דכתיב "היתה כאניות סוחר ממרחק תביא לחמה".

ישוב ג'

הכוונה לצער ויללה

יש מתרצים שכוונת הכתוב "באניות" לצער ויללה מלשון "תאניה ואניה", כמו שמצינו באיכה "וירב בבת יהודה תאניה ואניה", ודוחק. וידידי הרה"ג גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א מח"ס "גם אני אודך" הוסיף בשם ספר ברכת ישורון על התוכחה מהאדמו"ר רבי דוד יצחק אייזיק מסקאליע זי"ע שכתב (עמ' שי"ג) "והשיבך ה' מצרים" אל בחינת עצבות ומרה שחורה, ודינים וייסורים רח"ל, שהם גלות מצרים, גלות הנשמה שנמשך מהסט"א. והוסיף שיש לפרש שאם יהיה "באניות בדרך", שתתאונן בדרך על חטאיך ותשוב בתשובה, ממילא יתקיים "אשר אמרתי לך לא תוסיף עוד לראותה", שאבטל הגזירה ולא תשוב מצרימה לראותה, אבל אם תוסיף לראותה מפני שלא תעשה תשובה, אז ח"ו יתקיים "והתמכרתם שם לאויביך לעבדים ולשפחות ואין קונה".

ישוב ד'

י"א שכוונת הכתוב להיפך שישובו בדרך האסור

מרן הגרי"ל שטיינמן זיע"א בספרו 'אילת השחר' (עה"ת עמ' קפ"ב) מביא שבתרגום יונתן בן עוזיאל מפורש היפך פשט זה, דאדרבה כוונת הכתוב שישובו למצרים בדרך שבה נאסר לשוב מצרימה, דהנה התרגום יהונתן כתב: "ויגלכם מאמרו של ה' למצרים בספינות בתוך ים של סוף בדרך שעברתם ואמרתי לכם לא תוסיפו שוב לראות אותה". ומבואר מזה שבכלל הקללה שיעברו גם על לאו זה.

[כמובן שניתן לשלוח עוד תירוצים, להגדיל תורה ולהאדירה, לאחד מהדרכים הכתובים בעלון]

ניתן להשיג את הספר "אשכול יוסף"
בפלאפון- 054-8460007

הזדמנות אחרונה: נותרו שלושה שבועות בלבד!
להצטרפות לזיכוי הרבים הגדול ביותר בעולם!!

- למעלה מ- **500** סיפורים מחזקים על גדולי ישראל זצוק"ל ושליט"א
- כ- **200** סיפורים מפי גדולי דרשני דורינו שליט"א
- כ- **60** סיפורים מלווים בתשובות הלכתיות מפי פוסקי זמנינו שליט"א
- כ- **150** חידושי תורה מלווים בשביבי מוסר בשפה ברורה וקולחת
- ברכת המזון בכל פרשה ופרשה
- **אלפי** משפחות שיזכו לתענוג רוחני בשולחן השבת
- ועוד מאות סיבות למה גם אתה, קורא יקר, צריך להצטרף...

המחיר להנצחות:
הנצחה רגילה- 50 ₪
הקדשת פרשה- 150 ₪

לפרטים:
052-714-84-54

כל הזכויות האלה- ש-ל-כ-ם!! כן... כן... אך ורק שלכם, תורמים יקרים!